
DE MÖRDADES FRIA REPUBLIK

Jag åt min gröt och läste tidningen, tog väskan i min hand och kysste kärringen, djup låg snön och natten såg mitt spår där på vägen som jag traskat fram i 13 långa år.

Och denna dag låg vinden på från nord, vi svetsade på däck 30 meter över jord, då hörde jag ett dån och någon som skrek -SVEN!, men allt försvann i blod och eld, och det blev natt igen.

Så vaknade jag upp i en kista utav gran och tänkte att det här det liknar ju själva fan, och kärringen hon grät och var likblek i sin syn medan prästen bad till herren gud med näsan sin i skyn.

Så firades jag ner i min enkla lägenhet och börjar rulla tummar i min tysta ensamhet, då var det nån som sa – ”kamrat och bästa lik! Välkommen till de mördades fria Republik!”

Och där bland sten, bland rötter sand och mull, låg människor i led hela jorden var full, av kvinnor och män som arbetat en gång och de reste sig så jorden skalv och stämde upp en sång:

-Vi mördades i den svenska industrin, vi är 500 per år som blir slaktade som svin, i fabrikena där man suger ut vår mærg, och störst av alla mördare är Jacob Wallenberg!

-Det var vi som höll igång hans fabrik, det var vi som föll och blev burna ut som lik. Vi bugade för bödeln, vi gödde honom stor, medan sossarna och facket sprang och putsade hans skor.

-Nu kräver vi hämnd! Hör vårt bittra skri, det hörs genom maskinerna i varje fabrik, det hörs i vindens sus och i höga furors sång, och det kräver att du gör din plikt och hämnas oss en gång!

-Och genom maskinerna sjunger vi för Er; studera Marx och Lenin och Mao Tsetung! Klass mot klass måste striden stå... och i tysthet ska vi stiga upp och vara med er då.